

Martti! ...pääsee suustani, samalla kun kaljapullo tipahtaa kädestäni ja särkyy pieniksi pirstaleiksi rantakivikkoon. Olen puristanut taas yhden muistojen pökäleen ummetuksesta kärsivästä pääkopastani. Synnyttäminen kirvelee, eikä mielenterveyteni taida olla aivan tolallaan. Uneksin, että keliakiasta kärsivä kaljanhimoinen kylähullu on kiskaissut minut mystisellä playboyveneellään irti ajan ja paikan kahleista, ja loppusijoittanut merelliseen lastensänkyyn tuhisemaan. Alastomana tietty. Minä olen varmastikin mennyt ihmisen tapettuani jonkinlaiseen psykoosiin. Luoja tietää mitä olen tehnyt Martille ja hänen muskeliveneensä seksikkäälle kapteenille, varmaan ampunut heidätkin. Voi hyvä jumala. Silloin muistan luukun. Mustan metallisen luukun, ja suuren, uutuuttaan kiiltelevän riippulukon. Vaapun kumisaappaissani ja saastaisessa patjassani takaisin mökkiin. Nappaan sängystä kaksin käsin kiinni, ja heitän yllättävän kevyen kalusteen selkäni taakse. Silmät pullistuvat päässäni samalla kun sängyn runko rytisee ja murtuu törmätessään takan kiviin takanani. Siinä se luukku nyt on, lukkoineen. Luukku ei ole pölyinen, kuten mökki muuten. Sitä on viime aikoina auottu. Luukku ei ole ohutta peltiä, vaan jyrkää teräslevyä. Jyskytän luukkua, taon sitä nyrkeilläni. Rääkyn ”onko siellä ketään”. Hakkaan ja hakkaan, vitun luukku, vitun elämäni. Heitän pääni voimattomassa raivossa taakse, ja huudan vittua vedet silmissä. Kun olen riehunut tarpeekseni, hakkaan sängyn takan kulmaa vasten pienemmiksi palasiksi, ja kasaan ne takkaan. Survon sarjakuvalehtiä sekaan. Nyt huomaa niiden olevan vanhoja ja ulkomaisia, ehkä venäläisiä. En halua miettiä mitä se saattaa tarkoittaa. Otan Martilta jääneestä muovikassista sytkärin, ja teen tulen. Tulen loimussa lämmitellessäni mietin mitä luukun alta löytyy. Vaatteeni? Ruokavarasto? Ruumiita? Enid Blytonin kaivama tunneli mantereelle? Jotain hämärää on ränsistyneessä mökissä, jonka lattiasta löytyy vankka metalliluukku jyrkine lukkoineen. Ehkä se tosiaankin on tunnelin suuaukko, mutta jospa se ei johdakaan mantereelle, vaan viereiseen saareen, jonka olemassaolon olen hetkeksi unohtanut. Tuskin sentään. Mutta jotakin mielenkiintoista siellä varmasti on. Tuli alkaa hiipua, ja mökin ainoasta ikkunasta näen hämärän laskeutuvan. Varmaankin olisi järkevää sytyttää iso tuli, jotta minut tultaisiin pelastamaan täältä. Mantereella odottaa kuitenkin esivalta, jolla saattaa olla muutama kiperä kysymys esitettävänä. Kumisaappaisiin ja patjaan pukeutuneen miehen katoaminen sataman väkijoukkoon on valitettavan vaikealta kuulostava temppu. Vankimielisairaalaan sellainen hahmo sen sijaan sujahtaisi helposti loppuelämäkseen. Ehkä en sytytä kokkoa aivan heti. Menen ulos mökistä, ja jaloittelen hieman. Horisontin ääriviivat alkavat jo kadota hämärään. Nyt huomaa, että puolen kilometrin päässä sijaitsevalla, isommalla ja metsäisellä saarella kajastaa valo. Pienenä ja heikkona puiden oksien välistä, mutta siellä se on. Sitten kuulenkin jo moottorin hyrinän, ja näen helikopterin valonheittimen lähestyvän.